

PROLOOG

Mathijs

‘Ik maak me zorgen om Fleur, mijn zus.’ Raoul kijkt me aan. ‘Sinds pa en ma weg zijn gaat het niet goed met haar. En de gedachte dat Rogier nog steeds vrij rondloopt...’

Ik zucht en zeg zachtjes: ‘We konden geen risico nemen. We moesten alle videobeelden wissen, anders zat jij nu ook niet hier, vrij als een vogeltje.’

Raoul gaat met zijn hand door zijn haar. ‘Hoe is het mogelijk dat hij gewond en wel ontsnapt is?’

‘Die vent is net een kat met negen levens.’ Zoals altijd kijk ik even om me heen. Ik wil niet dat er stiekem iemand meeluistert. ‘Ik ben bang dat ze een terugval krijgt.’ Raoul speelt met zijn bierglas.

‘Je zus? Ze was verslaafd aan GHB, toch?’ vraag ik.

Hij knikt. ‘De laatste keer dat ik haar sprak, klonk ze afgemat en boos. Daarnaast denk ik dat ze ook in geldnood zit. Helaas weigert ze mijn hulp.’

‘Misschien kan Vivian met haar praten. Zij is een psycholoog en...’

‘Dat is niet genoeg. Ik heb via via gehoord dat Rogier Fleur wil gebruiken om wraak op mij te nemen.’

Dat is ook wat wij gehoord hebben, maar ik wil hem niet nog ongeruster maken dan hij al is en dus zeg ik niets.

‘Ik wil dat jij je over haar ontfermt. Dat je haar eh...’
Raoul schuift zijn bierglas van zich af en kijkt dan weer naar mij. ‘Dat je haar wat extra aandacht geeft.’

Ik begin te lachen. ‘Heeft ze geen vriend die dat kan doen?’ ‘Nee.’

Dit is duidelijk geen grap. Ik ga rechtop zitten. ‘In welke eeuw denk je dat wij leven?’

‘Jij, Erik, Jaap en ook Daniël hebben me een belofte gedaan. Jullie zouden me helpen met whatever ik wil. En ik wil maar één ding en dat is dat jij mijn zus helpt.’

‘Je wilt dat ik je zus verleid?’

Raoul kijkt me recht aan.

‘Ja.’

HOOFDSTUK 1

Fleur

De man naast me is geen oude viezerik, zoals ik verwacht had, maar het is ook geen mysterieuze zakenman in een onbekende stad die geen tijd heeft voor een vriendin, zoals Mascha me voorgespiegeld heeft. Mascha is de vriendin die dit voor me heeft geregeld. De adem van de man ruikt zo overdadig naar pepermunt dat ik verwacht dat hij een heel pakje kauwgom naar binnen heeft gewerkt. En zijn aftershave is zo overweldigend, dat ik bijna niet kan ademen. Of komt dat door de gedachte dat ik dadelijk met hem mee naar boven moet? Ik voel me misselijk en zijn zogenaamd geruststellende hand op mijn knie gaat steeds verder omhoog. Ik moet mijn tanden op elkaar klemmen om zijn hand niet weg te slaan. Dit is waar hij voor betaald heeft. Hij mag alles met me doen en ik kan hem niet tegenhouden, sterker nog, ik moet doen alsof ik het fijn vind. Ik neem weer een slokje van mijn wijn. Niet te veel, want ik wil de tijd hier, in de lobby van het hotel, zo lang mogelijk rekken.

‘Kom, we gaan,’ zegt hij ineens.

‘Mijn wijn...’ begin ik. ‘Laat maar staan.’

Ik pak mijn glas en drink het in één ...